

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 23988/2023
03.07.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиље „ОТП банка Србија“ а.д. Нови Сад, чији је пуномоћник др Немања Алексић, адвокат из ..., против тужене АА из ..., чији је пуномоћник Изет Суљовић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1466/23 од 04.07.2023. године, у седници одржаној 03.07.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1466/23 од 04.07.2023. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Пазару П 53/22 од 02.03.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље да се обавезе тужена – извршни дужник АА да на име дуга плати тужиљи – извршном повериоцу износ од 7.182.561,10 динара са законском затезном каматом почев од дана подношења предлога суду па до коначне исплате, као и трошкове извршног поступка по одлуци суда, а да уколико извршни дужник у остављеном року не измири своје дуговање према извршном повериоцу, да се према извршном дужнику дозволи извршење на целокупној имовини извршног дужника. Ставом другим изреке, обавезана је тужиља да туженој на име трошкова поступка исплати износ од 393.150,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1466/23 од 04.07.2023. године, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду применом члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11...10/23) и утврдио да је ревизија тужиље неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а битна повреда одредаба парничног поступка прописана одредбом члана 374. став 2. ЗПП, на коју тужиља у ревизији указује, није разлог због кога ревизија може да се изјави на основу одредбе члана 407. став 1. тачка 2. истог закона. Неосновано се ревизијом тужиље указује да је другостепени суд приликом одлучивања о жалби починио битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, између Националне банке Грчке С.А. Филијале Београд и корисника кредита ББ и АА закључен је уговор о хипотекарном кредиту за куповину непокретности, којим је кориснику кредита одобрен износ од 50.000 евра у динарској противвредности, а који кредит је пуштен у течај на основу уговора о купопродаји непокретности овереног пред Општинским судом у Тутину 28.11.2006. године. У уговору је наведено да је сврха кредита куповина половине непокретности ближе наведене у уговору. Уговором је предвиђено да је кредит одобрен на период од 11,5 година, да ће корисници исти исплатити у 138 једнаких месечних рата, без грејс периода, да прва рата доспева за плаћање месец дана од дана пуштања кредита у течај, а да свака следећа доспева за плаћање сваког наредног месеца. Као средство обезбеђења предвиђена је хипотека првог реда у корист банке на некретности која је искључиво власништво корисника кредита – заложног дужника, уз обавезу да су исправе о својини на предметној непокретности валидне и неспорне и то на стамбено – пословној згради број 1, ..., к.п. бр. ..., уписане у лист непокретности бр. .. КО ... . Као средство обезбеђења предвиђено је и достављање бланко акцептиране менице серијски број ... и ... снабдевене потписом од стране солидарних дужника. Из извода из банчаних књига од 06.03.2015. године произлази да је корисник кредита ББ.

Тужена је оспорила основ и висину потраживања тужиље, наводећи да је кредит исплаћен, у вези чега је доставила доказе, због чега је одређено извођење доказа вештачењем од стране Друштва за вештачење „Алери“. Из налаза и мишљења произлази да вештаци нису били у могућности да утврде колико износе укупно неизмирене обавезе тужене према тужиљи по основу уговора о хипотекарном кредиту, јер вештацима од стране тужиље није достављена тражена документација детаљно наведена у допунском налазу и мишљењу вештака која је неопходна за утврђивање и проверу укупног дуга (главнице, редовних камата, затезних камата и осталих накнада и провизија). Изјашњавајући се на примедбе тужиље судски вештак се и усмено изјаснио и објаснио да на основу поднете документације није могуће утврдити висину дуга по предметном кредиту, јер вештацима нису доступне веродостојне рачуноводствене исправе о извршеним уплатама по кредиту, а да без истих није било могуће утврдити исправност података и књижења која су извршена у аналитичким картицама које се налазе у списима, али које нису потпуне односно не покривају целокупан период за који је било потребно извршити вештачење. Исти вештак је објаснио да конкретно недостају аналитичке картице за период од 2015 до 2018. године, да се захтевом за достављање обратио тужиљи неколико пута, с обзиром на то да је иста у обавези да чува документацију у складу са одредбама Закона о рачуноводству.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су одбили, као неоснован тужбени захтев тужиље, применом члана 231. став 1. ЗПП, јер није било могуће утврдити висину дуга, с обзиром да тужилца није доставила изводе о предмету рачуна за корисника кредита, а да из приложених доказа - платних налога произлази да су постојале уплате од стране супруга тужене ББ на име рате за кредит и то од 23.03.2007. године, 21.08.2008. године, 22.06.2007. године, 25.09.2008. године и од 21.08.2007. године, којима је доказивано да је дуг исплаћен.

По оцени Врховног суда, нижестепени судови су правилно применили материјално право када су одбили, као неоснован тужбени захтев тужиље.

Према члану 231. став 1. ЗПП, уколико суд на основу изведених доказа (члан 8) не може са сигурношћу да утврди неку чињеницу, о постојању чињенице примениће правила о терету доказивања, ставом 2. да странка која тврди да има неко право, сноси терет доказивања чињенице која је битна за настанак или остваривање права, ако законом није другачије одређено, док је ставом 3. Прописано да странка која оспорава постојање неког права, сноси терет доказивања чињенице која је спречила настанак или остваривања права или услед које је право престало да постоји, ако законом није другачије прописано.

Уконкретном случају, тужилца тражи остварење свог права на наплату новчаног потраживања из уговора о хипотекарном кредиту за куповину непокретности, којим је кориснику кредита, супругу тужене одобрен износ од 50.000 евра у динарској противвредности, а који кредит је пуштен у течај на основу уговора о купопродаји непокретности овереног пред Општинским судом у Тутину 28.11.2006. године, за чију наплату тужена одговара као јемац - платац. Тужилца, право на наплату новчаног потраживања доказује уговором који је закључила са корисником кредита – супругом тужене, којим је као средство обезбеђења предвиђена хипотека првог реда, а као друго средство обезбеђења предвиђено је достављање бланко акцептиране менице снабдевене потписом од стране тужене, која за обавезе дужника одговара као јемац - платац (члан 1004. став 3. Закона о облигационим односима), а висину непотпуном документацијом ближе наведеном у налазу и мишљењу вештака и меницом коју је тужена издала као бланко сопствену меницу, а тужилца попунила на укупан износ потраживања. Тужена је оспорила постојање потраживања тужиље, наводећи да је кредит исплаћен, у вези чега је доставила доказе, због чега је одређено извођење доказа вештачењем од стране Друштва за вештачење „Алери“. Како из налаза и мишљења произлази да вештаци нису били у могућности да утврде колико износе укупно неизмирене обавезе тужене према тужилци по основу уговора о хипотекарном кредиту, јер вештацима од стране тужиље није достављена тражена документација детаљно наведена у налазу и мишљењу вештака која је неопходна за утврђивање и проверу укупног дуга (главнице, редовних камата, затезних камата и осталих накнада и провизија), то су по оцени Врховног суда, правилно нижестепени судови применили материјално право када су одбили као неоснован тужбени захтев тужиље, јер су закључили да тужилца није доказала висину свог потраживања, с обзиром да се из приложених доказа не може са сигурношћу извести закључак о постојању односно о висини дуга тужене према тужилци.

Из изнетих разлога, неосновани су ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права од стране другостепеног суда, јер није било могуће утврдити висину новчаног потраживања тужиље према туженој због недостављања

документације која је била нужна судским вештацима да би се утврдила евентуална висина дуга који је предмет овог спора.

Како се ни осталим наводима ревизије не доводи у питање правилност побијане пресуде, Врховни суд је ревизију тужиље одбио, као неосновану и одлучио као у изреци применом члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић